

ČERNÝ TRIKOT

Jorge Zepeda Patterson

THRILLER
Z TOUR
DE FRANCE

≡ KNIHA ZLIN

Černý trikot

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jorge Zepeda Patterson
Černý trikot – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

thrill

**ČERNÝ
TRIKOT**
Jorge Zepeda Patterson

Jorge Zepeda Patterson

ČERNÝ
TRIKOT

Přeložila Jana Novotná

KNIHA ZLIN

Zuzaně

Obsah

Úvod	9
2006	10
Tour de France	24
Etapa I. až VI.	24
Etapa VII.	30
Etapa VIII.	41
2005–2006	57
Etapa IX.	63
Etapa X.	78
Etapa XI.	93
2010	107
Etapa XII.	112
Etapa XIII.	134
2014	156
Etapa XIV.	161
Etapa XV.	190
Etapa XVI.	208
Odpočinek	215
Etapa XVII.	220
Etapa XVIII.	245
Etapa XIX.	266
Etapa XX.	291
Etapa XXI. / Epilog	321

Úvod

V neděli, když barevný had projede pod Vítězným obloukem a v Paříži završí tři tisíce pět set kilometrů jednadvacetidenní jízdy, budu buď ležet v boxu márnice, nebo se radovat ve žlutém trikotu jako vítěz Tour de France. Dosud jsem nikdy nestál na stupních vítězů, nikdy jsem nevyhrál etapu, ale teď jsem jenom několik vteřin za vedoucím závodníkem Stevem Panatou, druhem v mužstvu a již jedenáct let skoro bratrem: pro žlutý trikot ho ale musím poslední den zradit.

Někteří závodníci riskují život, aby vyhráli alespoň jedinou etapu Tour de France, při sjezdech se řítí z kopce více než devadesátikilometrovou rychlostí, ale nyní už vím, že existují i tací, kteří jsou pro vítězství ochotni zabít. Vrah je mezi námi a policie po mně chce, abych ho našel. Zločince, který zdecimoval vedoucí závodníky v pelotonu a kterého musíme zadržet dřív, než udeří znovu. Jeho příští obětí bych mohl být i já. Avšak zároveň vím také to, že se díky němu můžu stát novým vítězem Tour de France.

2006

Od první chvíle ho všichni kromě mne nesnášeli. Neustále žvýkal a každé tři vteřiny si upravoval pramen vlasů jako příčesek, o který nechce přijít. Ale zášť všech by vzbudil i bez těchto tiků: dorazil do tábora v landroveru z limitované edice a vyložil z něj aerodynamické kolo, které jsme do té doby vídali jenom u nejlepších profesionálů. Přispívalo k tomu i to, že byl Američan, vypadal jako hollywoodský herec a předváděl úsměv člověka, který vždy dosáhne svého.

Já jsem ho přivítal s otevřenou náručí, protože pro mě představoval naději, že mě ostatní konečně nechají na pokoji. Od příchodu do tréninkového tábora před dvěma týdny jsem se stal obětí žertů, které závodníci uštědřují nováčkům; posměšků, které tradice a frustrace z tvrdého výcviku vyvolávají v prostoru překypujícím nervozitou a testosteronem. Mé první týdny profesionála (pokud jsem se za něho mohl pokládat za těch padesát eur týdně) se změnil v očistec, takže jsem byl vděčný, jakmile se vyskytla šance, že přestanu být jediným terčem výsměchu ostatních.

Možná právě to nás dalo dohromady. Mučení, jemuž nás podrobovali, jsme brali s klidem a připisovali jsme to nějakému zasvěcovacímu rituálu pro nováčky. Nebo lépe řečeno,

on k tomu přistupoval rozvážně a já jsem jej nakonec napodobil.

„Nejez vložky, myslím, že do nich plivli,“ upozornil mě poprvé, co jsme si něco řekli, a nabídl mi proteinovou tyčinku. Vypadal spíše pobaveně než dotčeně, jako by již to, že je odhalil, prokazovalo, že má víc fištronu než oni.

Dny běžely a my jsme pochopili, že nejde o zasvěcovací obřad, ale že se nás jednoduše bojí. Ze šestačtyřiceti cyklistů v táboře si firma Ventoux ponechá pouze sedmadvacet a z nich jen devět nejlepších bude v prvním družstvu, které se účastní těch skutečně důležitých závodů.

O měsíc později, kdy byl trénink stále náročnější a denní přejezdy dosahovaly až sto šedesáti kilometrů se strmými úseky, jsme pochopili, že z nás mají strach právem: byli jsme prostě lepší. Steve Panata se pohyboval přirozeně a s elegancí, jakou jsem neviděl nikdy předtím ani potom. Hltal kilometry bez viditelného úsilí a rychlostí, v níž se ostatní museli sklonit až k řídítkům. Já jsem to nahrazoval tělesnou anomálií, která by ze mne za jiných okolností učinila cirkusovou hvězdou: DNA otce narozeného ve francouzských Alpách a kolumbijské geny matky, jejíž předci pocházeli z And, si zřejmě naprosto vyhovovaly a vybavily mě třetími plícemi. Ne že bych je skutečně měl, ale moje krev se okysličuje natolik, že prakticky jedu jako s dopingem.

Jakmile jsme se ocitli na silnici, začali jsme se spolu se Stevem mstít za utrpená příkoří. Nedělali jsme to nijak plánovaně, ale určitě ani zcela naivně. Asi dvacet nebo třicet kilometrů před cílem stanoveným instruktory se Steve vždy zatvářil spiklenecky, zrychlili jsme, zprvu jen mírně, aby se ostatní necítili rovnou vyřazení z boje a zkusili ještě pěkně zabrat. O deset kilometrů později, když jsme viděli, že skupinka jede na doraz, jsme přidali a nechali je za sebou. Ale ne dříve, než jim Steve zasadil poslední úder: klidně se během jízdy pustil do vyprávění o posledním filmu, který

viděl, jako člověk rozmlouvající v baru, a ne šplhající na kopeček, který ostatním vyrazil dech.

Ke strachu, který jsme vzbuzovali, se přidala zášť. Občas mě napadlo, že si tím za zdmi útulků v katalánských horách, v obležení nevraživých uchazečů odhodlaných stát se profesionály za každou cenu, koledujeme o nakládačku, která by mohla ohrozit naše vlastní kariéry. Postoupit do konečného výběru, který měli v rukou trenéři z Ventouxu, představovalo pro všechny ty mladíky, včetně mě, to jediné, co je dělilo od úmorné dřiny na statku nebo v továrně, a popravdě řečeno, někteří z nich rostli rovnou pro kriminál. To ale nebyl Stevův případ. Pro něj profesionální cyklistika představovala jen jednu z řady jiných možností v nepochybně dobře zajištěné a pohodlné budoucnosti. Další důvod, aby ho nenáviděli.

A bylo jich víc: například to, že kdykoliv si umanol, dokázal být neodolatelně okouzlující, hlavně mezi ženami, vedoucími a trenéry. Tak okouzlující, že i při řídkých příležitostech, kdy se nám podařilo vyklouznout ven alespoň na nějaké to kořenové pivo, způsobil mezi návštěvníky místních barů nejednou pořádný poprask. Drzé flirtování nebo výměna ubrousků s načmáranými telefonními čísly stačily rozpoutat hádky, které často končily rvačkou.

Steve, jenž tak snadno vyvolával závist a nevěřivost, byl zároveň naprosto neschopný sám se ubránit. Veškerá elegance, kterou stavěl na odívání při jízdě na kole nebo při tanci, se měnila v neobratnost, jakmile začaly padat facky. Více či méně v pořádku jsme unikali jen díky mému výcviku u vojenské policie a zkušenostem z armády, kdy jsem se v zapadlých hospodách prával s rozparádnými opilci.

Časem se nám podařilo útoky chrapounských pronásledovatelů neutralizovat, i když nejdříve jsem se musel střetnout s hlavní mlátičkou skupiny, individuem z Bretaně, tvrdým a ostrým, svalnatým, s buldočím ksichtem. Vážil o deset nebo dvanáct kilo víc než já, ale nevyrostl v chudinské čtvrti

Medellínu ani neprožil tři roky v kasárnách v Perpignanu. Vypěstoval jsem si strategii přežití, která spočívá především v tom, že se veškerým sporům raději vyhýbám, což zcela vyhovuje mé povaze. Tento přístup funguje za podmínky, že v nepočtených, ale nevyhnutelných střetech, jako tehdy, kdy jsem musel zasahovat na Stevovu obranu, se naopak nezdráhám použít jakoukoliv formu násilí.

Bretonec Ivan opakovaně v noci ničil duše na kamarádově kole, takže jsme je ráno museli na poslední chvíli zběsile opravovat, abychom včas dorazili na zavolání trenérů. Jednou jsme ale zjistili, že kolo zmizelo úplně. Úšklebek, s nímž nás Ivan přivítal, jasně ukazoval, kdo to má na svědomí. Domnívám se, že předpokládal, že tentokrát se mu Steve konečně postaví sám. To ho rozptýlilo, takže si nevšiml, jak se blížím. Co nejvíc jsem vymrštil ruku a loktem jsem ho zasáhl do tváře přesně mezi čelist a spánek. Ten pitomec ošklivě upadl, zatímco jeho nohsledi ohromeně sledovali pro ně nepochopitelný útok. A jistě nečekali ani to, co následovalo: kopal jsem do zhrouceného těla tak dlouho, dokud ten ničema neprozradil, kam kolo schoval. Po této události nás nechali na pokoji.

Přispěli k tomu také zdvořilé způsoby, jimiž Steve začal ostatní zahrnovat. Štědře se dělil o obsah balíčků, které dostával ze Spojených států, byly plné hudebních nahrávek, proteinových gelů a tyčinek, sportovní obuvi, triček. Drobné úplatky nám byly brzy ku prospěchu. Po skončení výcvikové sezony s námi jednali jako s otravnými, ale přece jen skutečnými pány silnice.

Občas se ptám, zda hluboké přátelství, které nakonec určovalo naše životy, se skutečně zpečetilo počátečním spolením, založeným na vzájemné ochraně; alespoň u mne to tak bylo. Dokonce i po tom, k čemu došlo o několik roků později, jsem stále přesvědčený, že v bezpodmínečném a zcela loajálním bratrském svazku, který jsme ukuli od prvního okamžiku, bylo něco opravdového a hlubokého.

Popravdě řečeno jsme jeden druhého obdivovali. Když jsme se poznali, bylo mu jednadvacet a mně třiadvacet. Steve vyrůstal v bavlnce jako jediný, rozmazlovaný syn předních advokátů ze Santa Fé v Novém Mexiku. Jeho rodiče přijali jeho posedlost kolem, podporovali ji, a když se rozhodl účastnit dorosteneckých soutěží v zemi, najali mu poloprofesionální trenéry. Na všech závodech drtil ostatní, vždy obklopený a chráněný týmem, který zprvu financovala jeho rodina a později sponzoři, přilákání potenciálem zlatého hoča.

Avšak nyní, na severu Španělska, se Steve poprvé v životě nacházel na nepřátelském území. Jeho tým zastával k jeho lítosti názor, že v silniční cyklistice nikdy nedosáhne na vrchol, pokud se nezakalí v evropských stájích a v jejich tvrdé přípravě. Možná že právě proto, jak se zdálo, jej hypnotizovala moje schopnost přežít na místech, která mu připadala exotická a fascinující, zatímco pro mne to byla jenom prdel světa. Donucen okolnostmi jsem se stal tím, čím jsem, jako všichni, kdo nenesí jméno Panata. Začal jsem závodně jezdit na kole (stejně jako jiní skončí v kanceláři nebo za pultem), protože jsem v cyklistice našel něco jako kmen, k němuž jsem se mohl přimknout, když jsem se uprostřed proudu snažil udržet nad hladinou. Naopak Steve patřil k lidským bytostem, jejichž budoucnost je nevyhnutelně daná.

Bezprizornost, ve které jsem vyrůstal, považoval Steve za úžasnou svobodu. Otec, francouzský voják, roky přidělovaný na nejrůznější vyslanectví v Latinské Americe, se s matkou, Bogotankou peruánského původu ze zchudlé rodiny, rozvedli, když mi nebylo ani devět. Od onoho okamžiku jsem léta trávil v alpské chatě, kam se otec uchýlil po odchodu do důchodu, a zbytek roku v domě z červených cihel na předměstí Medellínu. Prožil jsem osamocené dětství, protože matka měla vyčerpávající směny jako ošetřovatelka ve dvou nemocnicích. Časem jsem pochopil, že jednoduše hledala záminku, aby se držela dál od syna z nechtěného manželství,

kteřé uspíšilo nechtěné těhotenství. Později, během dospívání, jsem nabył přesvědčení, že doufala, že se jednoho dne nevrátím z cest, které jsem každé léto podnikal do Francie, což bych s radostí udělal, pokud by se otec stejně urputně nesnažil zbavit se mě, kdykoliv jsem ho navštívil. Zaplatit mi cestu a mít mě pět týdnů u sebe bylo povinností, již plukovník Moreau plnil přesně, i když bez nadšení.

Je pravděpodobné, že pokud by mě nezachránilo kolo, skončil bych v některé bandě výrostků terorizujících naši čtvrt. Stalo se to díky matce, aniž to zamýšlela. Díky mimořádným směnám a zvýšení platu jsme se mohli ze zapadlého San Cristóbalu přestěhovat do populární medellínské čtvrti San Javier. Šlo sice o společenský vzestup, ale současně o sestup z hor, protože jsem těch sedm kilometrů do kopce, které mě dělily od školy, musel zdolávat pěšky. Znamenalo to vstávat v půl páté ráno, abych včas dorazil na první hodinu. Nakonec se zřejmě slitovala nad mým nevyspáním a jednoho dne se objevila s velikánským, těžkým kolem z druhé ruky, bezpochyby kradeným; s prastarým kolem, jemuž jsme říkali „zednické“, které však změnilo můj život.

Byla to paradoxně moje lenost, co ze mě udělalo vrcholového cyklistu. Bicykl mi dovolil posunout budík na půl šestou. Později jsem začal měřit jednotlivé úseky cesty a prodloužil si tak dobu spánku. Až se z toho stala posedlost. Týden co týden jsem se snažil zkrátit cestu do školy o jednu až dvě minuty. Snížil jsem váhu batohu, naučil jsem se využívat každou zatáčku, počítal jsem, kolikrát jsem použil brzdu, a i to jsem omezil na nezbytné minimum. Někteří spolužáci se vysmívali mým starým rozbitým botám, které jsem začal nosit ve škole, bylo mi to však jedno: tlusté podrážky mi umožňovaly lépe sešlápnout pedály a tím jsem zredukoval čas o další tři minuty.

Jedna učitelka si všimla prudkého brzdění, s nímž jsem každý den přijížděl, následovaného přestávkou, během níž

jsem zkontroloval hodinky a zapsal čas do sešitku. Zeptala se mě, co to dělám, a pak si zvědavě přečetla tabulku zápisů. O týden později mi řekla o amatérském závodě, kde byla jedním z organizátorů. Možnost závodit mi zprvu připadala absurdní, dokonce směšná. Rozbité boty a nespolehlivé kolo neodpovídaly obrazům, které jsem viděl, kolumbijským idolům v pestrých dresech na aerodynamických strojích. Nevěděl jsem však, jak to odmítnout, vždyť polovina třídy, alespoň ti, kdo již dosáhli třinácti let, byli do učitelky Carmen zamilovaní. Její neúnavné nadšení, vřelý úsměv, zelené oči, a především způsob, jakým si při chůzi natrásala sukni, z ní učinily hrdinku našich erotických snů.

Všichni závodníci sice měli lepší obutí, ale uklidnilo mě, že tam byly další bicykly jako ten můj. Jel jsem, abych udělal na svou učitelku dojem. Rychle jsem se odpíchl od startu, překvapený snadností, s jakou jsem ostatní nechal za zády, vždyť jsem nedělal nic jiného než co každý den cestou do školy. Brzy jsem pochopil proč: ostatní jeli tak, aby vydrželi těch dvaatřicet kilometrů, které je dělily od cíle. Já jsem se odboural již na desátém kilometru. Po chvíli mě začali předjíždět první z nich a pět kilometrů před cílem jsem byl poslední. Bylo to moje první setkání s utrpením silnic: nohy jako z olova, každé sešlápnutí pedálů jsem cítil až v břiše, jako by se mi trhaly vnitřnosti. Byl to současně první kontakt s nepřítelem, kterého si každý cyklista nese v sobě, který ho láká vzdát se dalších muk. Mně sděloval, že už jsem udělal dost, že jsem nejmladší ze všech, že lepší je odstoupit než dojet poslední, ale představil jsem si zklamání paní učitelky Carmen, rozhodl jsem se nedezertovat a nebýt poslední. Soustředil jsem se na záda závodníka, který jel třicet metrů přede mnou, a dal jsem do každého sešlápnutí všechno, co jsem mohl, dostihl ho a vyhledal nová záda. Brzy jsem zapomněl na únavu. Po dojezdu do cíle jsem zvracel a chvíli jsem zůstal zkroucený bolestí, která mě píchala v boku, ale

nehnul jsem se odtamtud. Chtěl jsem si spočítat závodníky, kteří dojížděli za mnou. Bylo jich deset. Než jsem odjel, Carmen mě objala a políbila na tvář.

Od toho dne jsem každé odpoledne zmáhal kopce v okolí. Narýsoval jsem si nejdelší úseky, změnil je a zkrátil časy přesunů. Přečetl jsem všechno, co mi Carmen půjčila o stravování a o technikách závodění, a snažil jsem se to vstřebat a převést do praxe, samozřejmě dle svých možností. Nohy mi vyrostly a odložil jsem staré boty. Ačkoliv trvalo ještě dlouho, než jsem vyhrál první závod, postačovalo mi Carmenino nadšení a vědomí toho, že po každé soutěži jsem za sebou v cíli nechával víc a víc soupeřů.

To během těchto dlouhých jízd podniknutých po vlastní úvaze se ze mne ukul jezdec, jakým jsem nyní. Učení technik a strategie přišlo až později, ale tam jsem si vybudoval skutečnou podstatu materie, z níž je vystavěn profesionální cyklista: schopnost nesklonit se před bolestí, jet až na doraz a pokračovat. Doloval jsem ze sebe maximum na nepředstavitelných svazích, přesvědčený, že utrpení mě přibližuje Carmen, že si tak zasloužím její pozornost a lásku.

Ale její zmizení o dva roky později, kdy ji přeložili do soukromé školy v Bogotě, otráslo mým malým světem a propadl jsem zoufalství. Po týdnech trápení jsem dospěl k rozhodnutí, že ji znovu získám s pomocí kola; že moje cyklistická sláva dorazí až do hlavního města a svede nás dohromady. Kolo jsem proměnil v mučící nástroj a v přípravě jsem zdvojnásobil masochistická cvičení. Mým nejlepším přítelem se stala bolest.

Právě tehdy se ve mně rozvinula další mánie, kterou jsem proslulý: všechno měřit, počítat a zaznamenávat. O řadu let později se kamarádi, Stevem počínaje, budou smát mé posedlosti číslu a nejedni mi bude říkat „účetní“ jen proto, aby mě otrávil. Ovšem dříve či později se mě všichni budou ptát, kolik kilometrů zbývá do cíle nebo na které pozici je

závodník, který se odpoutal od pelotonu a vyrazil do úniku. Nevadilo mi fungovat jako nějaká jejich podělaná Wikipedie na místech, kde nikdo nemohl používat svůj mobil.

V medellínských horách jsem si také uvědomil, že nikdo jiný netrpí zvláštními důsledky vlastního pocení: je to hrozné být alergický na pot svého těla právě ve chvílích, kdy děláš vše proto, aby ses potil. Vinou klimatu v naší oblasti trpím vyrážkou, a aby se mi ulevilo, musím často používat zásypy a masti. Sice jsem to neobjevil až ve chvíli, kdy jsem si poprvé sedl na kolo, ale předtím mě to obtěžovalo pouze v přílišném vedru, zatímco teď se z podráždění stalo jakési tetování na místech těla, za něž by se dospívající mladík neměl stydět, alespoň ne z těchto důvodů.

Jako ten, co se pořád potí a počítá, jsem se stal známou postavou na soutěžích, které se konaly v regionu o sobotách a nedělích. Nastala chvíle, kdy jsem přestal počítat závodníky dojíždějící za mnou a začal jsem se věnovat těm, kteří do cíle dorazili přede mnou. Týral jsem se na pedálech, aby jich bylo stále méně.

Konečně došlo i na stupně vítězů. Soutěžil jsem s dospělými a malé finanční odměny a spropitné od sázkařů mě zachránily před násilím, které v té době sužovalo Kolumbii. Nebyla to šťastná životní etapa: moje kolo vážilo přes dvacet kilogramů a duše mělo v tak mizerném stavu, že mě nečekaná píchnutí přinutila odstoupit z poloviny závodů. Nikdy později jsem necítil tak velkou zlost z nemohoucnosti jako tehdy, když jsem se slzami v očích hleděl na cestu před sebou a na míjející závodníky, které jsem předtím předjel.

Změnily to peníze za drog, před nimiž jsem utekl. Kamarád ze čtvrti, člen jedné z band, si oblíbil sázky na soutěže, jichž jsem se účastnil. Bylo mu asi šestnáct nebo sedmnáct a byl pouhým pěšákem v řadách organizovaného zločinu, ale částky, kterými se chlubil, pro mne představovaly skutečné bohatství. Když jsem jednou skončil na třetím místě,

hlasitě mi blahopřál a oslavoval to jako vlastní triumf. Byl zřejmě zdrogovaný, protože v zápalu nadšení uchopil moje kolo a mrštil ho do nehluboké strže, u níž jsme postávali. Než jsem se do ní mohl vrhnout i já, zatáhl mě do obchodu a koupil mi to nejlepší kolo, jaké tam měli. Dlouhé měsíce jsem potom žil ve strachu, že si svou pomoc přijde nějakým způsobem vybrat. Naštěstí na mě jenom sázel. Rád si myslím, že svou investici několikanásobně rozmnožil, neboť od té chvíle jsem vyhrával častěji.

Těsně po dovršení sedmnácti roků jsem se dozvěděl, že se Carmen vrátila do Medellínu jako ředitelka mé staré školy. Mou první reakcí bylo jít hned za ní a předvést jí závodníka, jímž jsem se stal. Ale přemohl jsem se. Věděl jsem, že se mohu pochlubit pouze medailemi z amatérských závodů, ačkoliv i tam se pod hladinou skrývaly významné prémie a točily vysoké sázky. Rozhodl jsem se před ní předstoupit, teprve až vyhraji první profesionální závod. Podařilo se mi zapsat se na soutěž Vuelta La Cordillera, která se měla konat za tři měsíce. Je to divoký závod, jehož se obvykle účastní profesionálové začátečníci a veteráni na konci kariéry. Bláznivě jsem trénoval, dokud mě záznamy nepřesvědčily, že mám skutečně šanci vyhrát.

Dva týdny před soutěží zavolal bývalý spolužák a oznámil mi, že Carmen zemřela v křížové palbě mezi soupeřícími gangy. Pohřbu jsem se zúčastnil zdálky a proudem slz jsem oplakal konec dospívání. Na kolo, které mi daroval kamarád obchodník s drogami, ani na žádné jiné jsem dlouho nesedl.

Krátce poté, co jsem dosáhl osmnácti let, přijala matka nabídku k sňatku od jednoho doktora s dobrým srdcem a příšerně zapáchajícím dechem, což byla z její strany spíše kapitulace než zamilovanost. Se mnou se každopádně nepočítalo. O dva týdny později jsem zanechal v kuchyni několik řádek a za tři dny jsem bez předchozího upozornění zaklepal na otcovy dveře za oceánem. Vypadal překvapeně, ale vzápětí

přede mne položil talíř čočky a zavedl mě do pokoje, který mi patřival během letních prázdnin.

Následující měsíce jsem dělal, co jsem mohl, abych si získal místo v jeho srdci. Když mě požádal, abych nadělal dřevo, vykácel jsem celý les, až jsem si zničil ruce. Naučil jsem se vařit jeho oblíbené jídlo a řídit jeho starou fordku, aby nemusel na týdenní nákupy do nejbližší obce. S prvním sněhem jsem začal trénovat lyžování se stejnou vervou, s jakou jsem se předtím věnoval cyklistickým pedálům. Otec si cenil pouze zimních sportů a dřinu na kole, když téhož bylo možné dosáhnout na motorce nesrovnatelně účinněji, považoval za hloupost. Alespoň to prohlásil v den, kdy jsem mu chtěl vyprávět o svých, byť zatím nevelkých hrdinských skutcích na dvou kolech.

Za cenu bezpočtu pádů a ran jsem na konci roku už nebyl ostudným lyžařem. Zvažoval jsem, že bych se jednou mohl živit jako trenér zimních sportů. O několik dní později mi otec oznámil, že se rozhodl zapsat mě do armády a podařilo se mu dostat mě k útvaru na úpatí Pyrenejí, nedaleko Perpignanu, jemuž velel jeho starý známý. O osmnáct roků dříve vyžadoval, abych se narodil na francouzské půdě, i když matka proto musela odletět do Evropy v osmém měsíci těhotenství, s potvrzením padělaným jakýmsi doktorem z vyslanectví.

Odjel jsem do kasáren přesvědčený, že mě očekávají práce na galejích, kopání zákopů a dlouhé výpravy do saharské pouště. Nejspíš by to tak i dopadlo, kdyby mě neočekávaný zvrat znovu neposadil do cyklistického sedla. Otcův druh zemřel jen několik dní po mém příjezdu. Nahradil ho plukovník Bruno Lombard, který se mnohem více zajímal o cyklistiku a atletické soutěže mezi soupeřícími útvary než o vojenský život nebo teorie. Jakmile se dozvěděl o mých dobrodružstvích na dorosteneckých závodech v kolumbijských horách, zařadil mě do svého družstva.

„Dávej na ně pozor jako na vlastní,“ řekl mi několik dní po svém příchodu a ukázal na popraskané a dost zřízené závodní kolo. Nevím, jak tu desítku bicyklů sehnal, ani co za ni musel nabídnout. Vypadaly jako odpad nějakého profesionálního týmu z nižších divizí, ale v každém případě to byla závodní kola, nebo jimi alespoň bývala před deseti lety.

Oficiálně sice patřila francouzskému státu, já jsem se však cítil, jako by mi právě darovali ferrari. Další týdny jsem dělal, co jsem mohl, abych z kola nemusel slézt, a to i přes riziko, že místo zadku budu mít fašírku a nebudu schopný plnit povinnosti brance.

Nějaký důstojník si zřejmě stěžoval na moji liknavost, protože Lombard rozhodl radikálně a díky tomu jsem nyní detektivem v Tour: zařadil mě do malé jednotky vojenské policie působící v rámci posádky přímo pod jeho velením. Osvobodil mě tím od velké části nudné rutiny v oddílu a poskytl mi tak možnost svěřit se do rukou trenéra cyklistického týmu, který dal Lombard dohromady.

Don Rulo byl starý pruďas, tvrdý a neústupný. Myslím si, že jen vinou své povahy se nedostal mezi profesionály, protože řemeslo a talent mu nescházely. Zjistil, že mám rád horský terén, a v průběhu následujících měsíců mě na velkolepých kopcích kolem dovedl až na hranice fyzicky možného.

A po čtyři další roky vyhrával náš oddíl absolutně všechno. Nejenom soutěže s týmy jiných institucí francouzského státu, nýbrž i krajové turnaje, v jejichž případě dobrák Lombard vždy dokázal najít nějaké ospravedlnění, proč na ně dořazít se svými hochy.

„Jeho hochy“ jsme byli především Julien a já, vedle dvacítky dalších odvedenců, kteří týmem za tu dobu prošli, nalákání spíš odpočinkem a drobnými výhodami, které Lombard nabízel dobrovolníkům za jejich talent nebo příklon k cyklistice. Julien byl dobrý cyklista a časem se mohl stát profesionálem v nějakém skromném týmu, pokud by jej po

skončení vojenské služby nedohonila jeho minulost v marseilleských tlupách. Měl dobrý instinkt pro silnici, nekonečnou schopnost snášet bolest a vydat ze sebe v kopcích vše, a to mu stačilo. To jediné stačilo i mně, abych se dostal na stupně vítězů tolikrát, že to všechny kromě Lombarda přestalo bavit.

Ve dvaadvaceti o mně psaly regionální plátky pod předzvěstkou Hannibal. Narážka, jejíž význam mi zprvu unikal, měla něco společného s punským generálem, který své vojáky vedl na hřbetech slonů přes Pyreneje a Alpy, aby zaútočili na starověký Řím. Časem jsem si své druhé jméno oblíbil, i když zpočátku mi několik měsíců lezlo na nervy. Nelíbilo se mi srovnávání s krokem Kartaginových tlustokožců. Rozhodl jsem se, že si na zátylek nechám vytetovat malého draka, symbol našeho pluku, a doufal jsem, že tak umlčím jakékoliv zmínky o proklatých slonech. Lombard naopak jásal a spojil mě s Hannibalem, jako by šlo o zasvěcení nové legendy.

Po čtyřech letech v armádě mě plukovník musel nechat jít, s lítostí, ale současně pyšný na svůj výtvar. Ale nejdříve mi zajistil místo v belgické stáji Ventoux, legendárním semeništi profesionálů.

Nevím, kdy přesně jsem se odhodlal, že se budu věnovat cyklistice profesionálně. Tehdy jsem již věděl, že jde o trýznivé řemeslo s tvrdou disciplínou a s dobrovolně podstupovanou bolestí. Možná za tím byla i otcova věta, když jsem se po skončení vojenské služby vrátil do jeho alpské chaty: „Ani jako voják nejsi k ničemu,“ uvítal mě, když jsem zaklepal na dveře. Pravděpodobně doufal, že se ze mne stane vysoký důstojník jako on, když mu oznámili, že několik týdnů po příjezdu do Perpignanu mě zařadili jako desátníka k vojenské policii. Po jeho slovech jsem se rozhodl definitivně a slíbil jsem si, že jednoho dne vstoupím do Paříže ve žlutém trikotu.

O několik let později o mně psal tisk stále jako o Hannibalo-
lovi, i když jsem nevyhrál žádnou pyrenejskou etapu, nemlu-
vě o tom, že jsem nestál na stupních vítězů v žádném z vel-
kých závodů.

Tour de France: Etapa I. až VI.

„Na sex rovnou zapomeňte,“ zdůraznil Giraud, náš sportovní ředitel, když ukončil poslední proslov o strategii v autobusu, který nás převážel do nizozemského Utrechtu, kde proběhne první etapa Tour de France. Bylo to čistě řečnické upozornění, skoro vtip. Nikdo z nás by kvůli jednomu nočnímu vyhození z kopýtka neohrozil závod, na nějž jsme se připravovali celé měsíce. Zda člověk zvládne za tři týdny dojet do Paříže, záviselo především na umění práce s únavou. Přijdeš-li o šest tisíc kalorií denně a nemáš-li, jak je znovu získat, to poslední, na co myslíš, je sex.

Jedině Stevlana vypadala, že tomu nechce rozumět. Příteřkyňe a manželky nejsou na Tour vítané a ze všech nejméně Stevova partnerka, topmodelka, skoro tak slavná jako on sám. Ruska se k jeho naprostému zděšení rozhodla, že se cestou do Londýna zastaví v Holandsku, aby překvapila svého rytíře a popřála mu hodně štěstí.

To ráno, o několik hodin dříve, jsem na mobilu přijal Stevovo volání. Na můj pozdrav neodpověděl, chtěl jenom, abych slyšel Stevlanin hlas. Pochopil jsem, o co mu jde, a protože jsem věděl, že jsou ještě v pokoji, vydal jsem se ho zachránit. Zaklepal jsem a nahlas jsem mu oznámil, že nás vylosovali

na antidopingovou kontrolu, která proběhne v mém pokoji. Otevřela Stevlana a já se zatvářil velice překvapeně, že ji tam vidím.

„Ale vždyť jsem sotva přijela, Steve,“ protestovala. „Hannibale, to mi nedělej.“

„To s tebou nemá nic společného, Stevie,“ zkroušeně se hájil Steve. Tak si navzájem říkali a mezi závodníky to byl důvod k vtípkování, i když si myslím, že mnozí jenom skrývali závist, již v nich vyvolávala ohromující Rusčina prsa.

Stevlana si obvykle myslela, že se celý svět točí kolem ní, dokonce i boj proti dopingu byla nepříjemnost vymyšlená jenom proto, aby jí pokazila ranní sex s milencem. Rozepnutá halenka jasně naznačovala, co můj příchod přerušil. Zatímco Steve dokončil oblékání, jeho přítelkyně si dala záležet, aby posla neminuly její vražedné pohledy.

Nemohla mě vystát. A ještě méně mou partnerku Fionu, vedoucí mechaniků Mezinárodní cyklistické unie. Několik málo příležitostí, kdy jsme společně večereli, připomínalo smuteční hostinu. Ty dvě ženy nemohly být rozdílnější a Stevlana se snažila, aby to Stevovi neuniklo. Pod záminkou, že chce Fioně poradit, jak si vylepšit vzhled, se vysmívala jejím rázným způsobům, rozčuchanému účesu, pevné a svalnaté postavě běžkyně na sto metrů – i když tou ona nebyla –, rukám s mozoly a skvrnami od oleje.

Způsob, jakým se Fiona stala vedoucí technických inspektorů cyklistické unie, představoval sám o sobě zvláštní příběh. Třicet roků byl její otec, čistokrevný Ir, šéfem mechaniků u nejlepších mužstev profesionálního okruhu. Cyklisté slepě důvěřovali jeho legendárnímu jménu. Fiona ztratila matku v deseti letech a otec ji přibral do skupiny pomocníků. Ti jeho i cizí si zvykli na malou zrzku, která vždy bojovala s nářadím v blízkosti svého rodiče, jako ošetřovatelka asistující chirurgovi. Sama se časem stala prodloužením kola. Sluchem a rukama byla schopná přesně stanovit dokonalou rotaci řetězu

nebo odhalit skoro nepostižitelné tření, které mohlo znamenat ztrátu tisíciny vteřiny na kilometr. Stařešinova zručnost, jež na závodních okruzích vyvolávala přinejmenším pověříčivost, se přenesla na jeho dědičku hlavně potom, co se Ir rozhodl v sedmdesáti odejít do důchodu. Tehdy už zrzečka byla vznětlivou kráskou se vším, co k tomu patří, a se silnými pažemi a zády širšími, než jaká najdete u většiny vyhublých jezdců. Měla povahu amazonky, dívka mála slov, žádaná a obávaná mnohými společníky a profesionály, především nyní, kdy velela legii inspektorů dohlížejících na složitou a občas roztodivnou soustavu technických pravidel.

Fiona obvykle velkou část Stevlanina popichování přešla jako duchem nepřítomná. Příležitostně, když Ruska dotírala víc, na ni hleděla se zvědavostí, jako by šlo o mimozemšťanku. Modelčiny snahy o zviditelnění byly v podstatě pochopitelné. My tři jsme žili jenom pro kola. A přestože za sebou měli Steve s Fionou v minulosti jakousi nevydařenou peripetii a jen tak-tak se navzájem snášeli, u stolu jsme se dokázali ponořit do dlouhých vášnivých debat o výhodách určitého druhu pedálů či o nejlepší způsobu, jak zdolat obávaný vrchol Tourmalet.

Důvody, proč byli ti dva spolu, byly zřejmé. Ona předváděla spodní prádlo a on byl jedním z nejžádanějších svobodných mládenců v kruzích světoběžnické smetánky. Já jsem však měl dojem, že jsou zároveň oba pod tlakem tisku, sponzorů, a hlavně veřejnosti, která pro svůj idol neočekávala jinou přítelkyni než nějakou celebritu.

Stevova úleva, jakmile jsme z jeho pokoje zamířili do mého, moje podezření znovu potvrdila. Byl to zahajovací den Tour a venku v ulicích Utrechtu vřel cyklistický svět vzrušením a netrpělivostí. Dopoledne jsme se zamkli v mém pokoji, zvažovali jsme dráhu a odhadovali, jaké jsou šance, že Steve o tři týdny později v Paříži oblékne žlutý trikot. V poledne, když nám konečně oznámili, že Stevlana odjela na letiště do Amsterdamu, jsme poobědvali se zbytkem týmu, oblékli jsme se

a odebrali se do autobusu, abychom si vyslechli připomínky našeho sportovního ředitele.

Tehdy jsme si přáli jedině: aby ten prokletý závod už začal. Měli jsme za sebou měsíce příprav, analýz trasy a spartánských diet, které zdaleka neodpovídaly našim choutkám. Napjaté odpočítávání posledních hodin skončí až v okamžiku, kdy vyrazíme na trať a uzavřeme se v autistickém víru, do něhož nás kolo přenese.

I v tomto roce, stejně jako ve všech předešlých, spočíval můj úkol v podstatě v tom, abych nevyhrál. Jsem tady, aby triumfoval Steve. Jsem pomocník; to ano, nejlepší z pelotonu, jeho domestik. Jednadvacet dní ho budu muset ochraňovat před soupeři, před dotírajícím větrem, hladem a žízní, nehodami a střety, a především před vysokými horami, v nichž by ho soupeři mohli rozcupovat. Jsem tahoun umožňující Stevovi, aby až do posledního kilometru před vrcholem jel s co možná nejmenším úsilím, i kdybych měl padnout a skončit na posledních místech. Jsme nejlepším spřežením celého okruhu za poslední léta, i když na stupně vítězů vystupuje pouze on sám.

Tour odstartovala krátkou individuální časovkou, v níž Steve pomoc nepotřeboval. Je v ní mistrem světa. Ale další dny se všechny předpovědi zhatily. Velmi brzy jsme si uvědomili, že tento rok bude jiný než předcházející, i když jsme příčinu neznali.

Předpokládá se, že první etapa je zahřívací, výkladní skříň mužstev a závodníků. Jde o dlouhé, rovinaté silnice v Belgii a na severu Francie, v nichž peloton obvykle doráží do cíle pohromadě, těsně za sprintery, kteří se pouštějí do boje na posledních metrech. Skutečná bitva se odkládá do druhého a třetího týdne, kdy hrozivá stoupání v Pyrenejích a v Alpách decimují cyklisty a dokáží se prosadit jen ti nejlepší.

Tentokrát došlo ke ztrátám ještě před startem první etapy. Již v prvním soutěžním dnu vypadlo několik závodníků z pole osmadvadesáti cyklistů startujících v úvodní části.

Nikdo nepanikařil. Jsme zvyklí, že poslední slovo v závodě má osud: nečekané píchnutí, kamarád, který ztratí rovnováhu a v pádu tě stáhne s sebou, fanoušek, který vběhne do dráhy, chřipka bojkotující měsíce přípravy. Chápali jsme, že na každých několik let připadá jeden *annus horribilis*, jakýsi prokletý ročník Tour de France. Po skončení prvních čtyř etap jsme ale začali mít podezření, že tento by mohl být ze všech nejhorší.

Zavládlo neobvyklé napětí. Hlavními uchazeči o trůn v Paříži byli Kolumbijec Óscar Cuadrado, Angličan Peter Stark a můj severoamerický kamarád Steve Panata. Střídavě vítězili v nejdůležitějších závodech posledních let a jejich urputná rivalita vyvolávala vášně v masách fanoušků. Vychutnávali si soupeření o nadvládu mezi třemi cyklisty, jimž patří naše doba. Stark, Cuadrado a Panata měli v úmyslu udělat z letošní Tour arénu, v níž se konečně rozhodne, kdo je nejlepším cyklistou této generace. Novináři, fanoušci a sponzoři rozpalovali atmosféru. Organizátoři očekávali rekordní televizní sledovanost, a proto narýsovali dábelskou trasu. Dláždění ve třetí etapě bylo peklo, při rychlosti padesát kilometrů za hodinu vám jízda po kostkách doslova rozdrť koule. Každý náraz je bodnutím do nohou a křečí pro ruce. Nejsou to pařížské dlaždičky, časem vyleštěné tisíce povozů a aut, ale kamenné boule na úzkých venkovských cestách s řídkým provozem, a jen málokde je to tak hrozné jako mezi Seraingem a Cambra, kde jsme opouštěli Belgie. Nemilosrdný déšť, neustávající po celý den, změnil trasu v minové pole.

Vyhnout se hromadnému pádu lze pouze tak, že jedete na špičce pelotonu, a udržet tam Steva stůj co stůj bylo pro mě hlavním úkolem toho dne. Problém je, že dalších dvě stě závodníků se snaží o totéž, takže se úzké silničky mění v trychtýře. Pokus o předjetí jiného cyklisty za těchto podmínek často končí hromadným pádem, zlomenými klíčními kostmi či rukama a otřesy mozku.

Mužstva Steva, Cuadrada a Starka vyšla z té řezničiny nepoškozená, protože, aniž jsme si to řekli, jsme se spiklenecky spojili. Všech sedmadvacet jezdců, devět z každého týmu, obsadilo hrot a ucpalo výjezdy, aby zbytek pelotonu nemohl obtěžovat naše lídry. V prvních etapách jsme mezi sebou nesoutěžili, chtěli jsme jednoduše přežít. Nedokázal jsem však být lhostejný k tomu, co se dělo za mými zády. Znovu a znovu jsem zabraňoval průniku některého z jezdců, bránil jsem naše postavení zuby lokty, a bůh mi odpusť, že jsem je tak při každém pádu odsuzoval k rozdrčení pod lavinou kol, rukou a nohou.

Třetí etapa byla nejhorší, i když nikoli jediná mizerná. Na konci šestého dne nás opustilo už dvaapadesát cyklistů, což byl v této fázi závodu nejvyšší počet za celou jeho historii. Většina z nás to nicméně i nadále přisuzovala smůle, která se na nás přilepila. O den později jsem měl zjistit, že ani hvězdy, ani nic dalšího, co určuje osud závodu, nestačí na vysvětlení všech tragédií, k nimž došlo, pokud tedy do arzenálu, z něž sudičky vybírají, nepatří i vražda.

Etapa VII.

„Syn si sedl na kolo už ve čtyřech letech,“ vychloubal se Murat, svalnatý sprinter našeho týmu Fonaru.

„Tak to už bude pěkně daleko,“ zažertoval Steve, ale nikdo se nezasmál, zvláště když ani nešlo o nový vtip. Vtipy mého kamaráda nepatří k těm nejpovedenějším, nedokážou lámat ledy, nadlehčit náladu, a co hůř, jeho pokusy o humor nezřídka vyústí i v rozbité lebky a natržené rty.

Večeřeli jsme v malém hotýlku na kraji Rennes, vyčerpání po sedmé etapě Tour. Byl to frustrující den, deštivý, plný nehod. Mizerná nálada nezvala k oslavě a smát se Muratovi nebylo právě vhodným lékem. Jeho svaly a záda jsou stejně mocné jako výbuchy jeho temperamentu.

Ale takový byl Steve, neuvědomující si rizika, nerespektující city jiných. Pouze já jsem věděl, že nezraňuje úmyslně. V podstatě nebyl zlomyslný, mohu dokonce tvrdit, že byl svým způsobem velkorysý. Jsou mezi námi tací, kteří si prodloužili závodnická léta nebo svoje smlouvy díky spontánní chvále na Stevově milionovém blogu na Twitteru či v průběhu jeho nesčetných rozhovorů s dotěrným tiskem. Pochopil jsem, že jeho neschopnost chápat obavy a nejistotu v nitru ostatních vychází z přesvědčení, že všichni jsou na tom tak

dobře jako on, což mu příhodně umožňuje vést privilegovaný život bez pocitu viny.

Avšak ticho, které u stolu zavládlo, a drásavé zařinčení vidličky, která Muratovi vypadla z ruky, způsobily, že si všiml, že právě porušil jednu z řady nepsaných dohod, které zpravidla vůbec nebere na vědomí. Jako tolikrát v nesnázích vyhledal i teď můj zrak v naději, že alespoň můj úsměv dokáže ostatním, že šlo jen o nevinný žert, a nikoliv o výsměch Muratovu synovi. A jako tolikrát v minulosti jsem udělal víc než to.

„Jasně, chlapec dojede skutečně daleko. Vždyť při posledních trénincích byl těsně za námi a skoro nás dostihl, vzpomínáte? Konečně můžeme doufat, že s námi bude jezdit jeden Murat, co dobře vypadá.“ Ano, teď se již někteří s chutí zasmáli. Bestie, přezdívkou mohutného Katalánce, částečně vycházela z jeho nehezkého obličejce, přitesaného ranami pěstí, ale také z prudkých útoků v koncovkách před cílem. Murat byl na své bojové jméno patřičně hrdý.

O deset minut později se družstvo rozešlo a zmizelo ve svých pokojích. Nejen kvůli kamarádovu hloupému vtipu vládla mezi závodníky naprostá skleslost. Ujeli jsme méně než třetinu z tří tisíc tří set šedesáti kilometrů, které na nás v tomto ročníku Tour čekají, ale za těch sedm dní měl peloton více ztrát způsobených úrazy a skandály než za celých jednadvacet etap v loňském roce.

To ráno vyloučili Španěla Carlose Santamaríu po obvinění z dopingu. Všichni byli ohromeni, vždyť právě on bojoval za čistotu a čest cyklistiky v doslova křížových výpravách. Dopad byl zdrcující, neboť Santamaría, vůdce týmu Astany, byl v té chvíli na třetím místě celkové klasifikace.

Pouze Steve byl spokojený. Vždyť tím, že někteří z jeho hlavních soupeřů ztrácejí síly, vzrostly v posledním týdnu jeho vyhlídky na výhru v Tour. Vyzval mě, abychom si ještě chvíli popovídali a vypili některý z energetických nápojů

nesoucích jeho jméno. Odmítl jsem s tím, že jsem na prach, a zamířil jsem k výtahu. Vycítil jsem jeho zklamání, od prvních společných závodů jsme si oba zvykli vyměňovat si názory na výsledky etapy a na výzvy, jimž budeme čelit následující den. Nedělali jsme to pouze tehdy, když Steva čekalo něco lepšího: zpočátku jeho kariéry ženy a v posledních letech schůzky s agentem, pokaždé v doprovodu nového sponzora. Rozhodl jsem se, že dneska čeká něco lepšího na mě, i kdyby to mělo znamenat, že se jen svalím do postele.

On a já jsme byli jediní z týmu, kdo měl výsadu vlastního pokoje. Byla to jedna z klauzulí Stevovy smlouvy, kterou velkomyslně vztáhl i na mne. Když jsem se k němu v hotelovém vestibulu otočil zády, několik vteřin mě sledoval očima a pak mě z myslí vymazal jako všechno, co se neslučovalo s jeho přáním. Předpokládám, že si nevšiml, že jsem k výtahu nedorazil.

„Pane Moreau, můžete mi věnovat několik minut?“

Vyrušení mi zrychlilo pulz tak, jak se mi to nestávalo ani na strmých výjezdech nebo po několika hodinách na silnici. Mělo to svůj důvod: nikdo se na mě neobrací příjmením. Elegantní člověk, který mě nyní jemně držel za předloktí, jako by mi chtěl zabránit v útěku, nevypadal jako novinář, kterému se podařilo proniknout do hotelu, byl naopak jako ztělesnění nejhorší noční můry. Dokonalý oblek a zastřižený knírek ukazovaly na zaměstnance některé ze státních institucí a za daných okolností mohlo jít pouze o obávanou WADU, Světovou antidopingovou agenturu.

I když jsem si byl jistý, že neberu žádné zakázané látky, věděl jsem rovněž, že ve zkouškách moči, které pravidelně probíhají, mohou vždy najít něco, co člověk pozřel nedobrovolně, a stále se nedají vyloučit ani omyly v laboratoři. Nebyl bych prvním závodníkem vyřazeným ze závodu kvůli kontaminovanému vzorku. Pomyslel jsem na Carlose Santamaríu a představil jsem si své jméno v titulcích příští den.

„Prosím,“ reagoval jsem defenzivně, nevědomky jsem od-
táhl ruku a tím jsem se pokusil získat určitý odstup od toho,
co mělo následovat.

„Mohli bychom si promluvit v salonku s krbem, seržante
Moreau? Nebudu vás obtěžovat dlouho.“

Popravdě jsem to dotáhl pouze na desátníka, nebyl jsem
však ve stavu komukoliv odporovat. Skutečně, hned vedle
hlavní haly se nacházel malý salonek slabě osvětlený plame-
ny z umělého krbu, i když venku bylo osmadvacet stupňů.
Hotely podél trasy neplýtvají přepychem a pohodlím, a už
vůbec ne vkusem.

Následoval jsem ho do vzdáleného rohu a měl jsem pocit,
že kráčím do pasti. Zmínka o mé vojenské minulosti ve mně
vzbudila zvědavost, i když moje obavy nezmírnila.

„Dovolte, abych se představil, jsem komisař Favre,“ při-
tom mi ukázal průkaz tak letmo a zručně, že bylo zřejmé, že
tento pohyb opakuje snad potisící. „A samozřejmě,“ pokrač-
oval s lehkým úklonem, „i obdivovatel vašich sportovních
úspěchů.“

Jeho slova, ale především poněkud úlisné chování způ-
sobily, že dychtivost zjistit, oč jde, převážila nad mými oba-
vami. Nevypadal, že by měl zájem zadržet mě pro doping,
i když bylo možné, že se mě chce vyptávat na oběh zakáza-
ných látek na okruhu. Potvrdila mi to jeho další slova.

„Potřebujeme vaši spolupráci, seržante. Posadte se pro-
sím, udělejte si pohodlí.“

Usadil jsem se na malé pohovce a cítil jsem se asi tak po-
hodlně jako v zubařském křesle. Komisař mě zatvrzele oslo-
voval vyšší vojenskou hodností. Pomyslel jsem si, že pokud
mám nějaké problémy, je lepší být seržantem než desátní-
kem, takže jsem povýšení přijal beze slova.

„Pokud jde o drogy, tak to vám nepomůžu. Jsem čistý. Dr-
žím se od toho a od těch, co ty sračky berou, co nejdál. Vy to
musíte vědět.“

„Nejde o tyhle věci, ale o něco horšího,“ odmlčel se, přiblížil obličej k mému a skoro neslyšně zamumlal: „Mezi vámi je vrah,“ napřímil se a z odstupů pozoroval moji reakci.

Nepochybuji, že jsem ho zklamal. Moje reakce byla nulová. Ta věta byla tak absurdní, že ji můj mozek nedokázal zpracovat. Alespoň ne hned. Místo toho jsem ve světle falešného krbu vnímal lesknoucí se zrníčka vosku v jeho tenkém knírku, jako vytesaném nad tlustými, vlhkými rty. Některé ženy mohou takovou scenerii považovat za svůdnou, jiné zas za odpornou.

Zklamaný mým mlčením pokračoval v objasňování. Bylo to, jako by deklamoval vojenskou vyhlášku:

„Zaprvé: Huga Lampara, Australana a nejlepšího vrchaře z týmu Lokomotiv, před dvěma týdny srazili při běžném tréninku na opuštěné silnici. Nemáme svědky; utrpěl četné zlomeniny, na Tour může zapomenout. Bez něho jsou vyhlídky Sergueie Talancóna malé, nebo dokonce žádné.“

Zadruhé: Hankela přepadli po setmění nedaleko od hotelu, pouhé tři dny před začátkem závodu. Tvrdí, že se nebránil a okamžitě vydal peněženku, nicméně jeden ze zlodějů se nad malou kořistí rozzuřil, jednou ranou ho srazil na zem a rozdrtil mu kotník tak, že se nějakou dobu nepostaví na nohy. Nepatřil sice k hlavním uchazečům o titul, ale neočekávané třetí místo na Giro d'Italia v pouhých čtyřiaadvaceti letech zapůsobilo na část tisku, který psal, že pokud nás na letošní Tour čeká nějaké překvapení, může nám ho připravit tento Němec.

Zatřetí: Angličan Cunningham dokončil první etapu do slova otrávený, nacpaný antihistaminiky. Jako jediný mohl soupeřit v časovce se Stevem Panatou, vaším kamarádem, seržante. Cunningham skončil o tři minuty za ním, takže po zbytek závodu pro něj nepředstavuje hrozbu. Doktoři nechápou, jak mohl onemocnět. Jedl totéž jako zbytek jeho týmu a alergií netrpí.